

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 9, 2024

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2024:769](#) 19-09-2024

Aanpassing ouderdomspensioen Italiaanse leden Europees parlement niet in strijd met eigendomsrecht

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1331](#) 27-09-2024

Geen premievrije voortzetting voor werknemers die ziek zijn voor, maar WIA-gerechtigd raken na datum opzegging uitvoeringsovereenkomst

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:5563](#) 11-09-2024

Werkgever moet loon doorbetalen en premieafdracht aan pensioenfondsen bewijzen

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:5996](#) 28-08-2024

Verzoek werknemer tot betaling transitievergoeding, loonvorderingen en aanmelding bij een pensioenaanvoerder bij verstek toegewezen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8766](#) 16-08-2024

Verevening na scheiding van tijdens huwelijk opgebouwd ouderdomspensioen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:7428](#) 16-08-2024

UWV heeft terecht prepensioen in mindering gebracht op WW

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:6165](#) 13-08-2024

Indexatievordering gepensioneerde jegens werkgever slaagt niet

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:8193](#) 07-08-2024

Geen rechtsgeldige opzegging door werknemer door bedrijfsleutels achter te laten na discussie

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:9485](#) 31-07-2024

Ontbinding arbeidsovereenkomst met billijke vergoeding

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:9386](#) 23-01-2024

Pensioenverweer tegen echtscheiding slaagt niet

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:180](#) 02-09-2024

Weigering nabestaandenpensioen personen gelijk geslacht is discriminatie

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEEAC:2024:171](#) 02-09-2024

Verschuldigd bedrag na opzegging verzekeringsovereenkomst door verzekeraar

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 01-09-2020

Rendementsgarantie: uitvoerder heeft geen te laag bedrag overgemaakt aan nieuwe uitvoerder

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 03-09-2024

Indexatievordering met onbepaalde waarde geschat op meer dan € 25.000 ontvankelijk bij Commissie van Beroep

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 22-01-2024

Pensioenconsument heeft geen recht op bonus bij leven

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Rendementsgarantie: uitvoerder heeft geen te laag bedrag overgemaakt aan nieuwe uitvoerder

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder het juiste kapitaal heeft overgedragen. Op grond van het pensioenreglement had de consument een gegarandeerd 4% rendement op de som van de tot de pensioendatum ingelegde premies na aftrek van een risicopremie voor premievrijstelling bij arbeidsongeschiktheid en kosten. De consument heeft dit rendement ook gekregen. De klacht van de consument is ongegrond. Zijn vordering wordt afgewezen.

De consument heeft deelgenomen aan de pensioenregeling van zijn (voormalig) werkgever. Deze regeling is op basis van een beschikbare premie, welke in fondsen wordt belegd om een pensioenkapitaal op te bouwen.

In 2015 is de consument de keuze voorgelegd om het alsdan opgebouwde kapitaal over te hevelen naar de pensioenregeling van zijn nieuwe werkgever. Nadat de consument hierover verschillende keren (telefonisch) contact heeft gehad met medewerkers van de pensioenuitvoerder, is hij niet tot de waardeoverdracht overgegaan omdat hij de uitkeringsgarantie niet prijs wil geven.

In aanloop van zijn aanstaande pensionering heeft de consument met zijn adviseur contact opgenomen om een inventarisatie te maken van de aankoop van zijn pensioen. Toen bleek dat in de portal van de pensioenuitvoerder een pensioenkapitaal van € 233.184 stond. Naar de mening van de consument is dit bedrag te laag. De consument heeft tekst en uitleg gevraagd aan de pensioenuitvoerder. De antwoorden van de pensioenuitvoerder vond de consument onvoldoende, waarna hij zich tot Kifid heeft gewend.

De consument verwijt de pensioenuitvoerder dat hij in 2023 een te laag bedrag aan pensioenkapitaal aan Nationale-Nederlanden heeft overgedragen. Er is namelijk een bedrag

van € 230.309,96 overgedragen, terwijl dit een hoger bedrag moet zijn. De pensioenuitvoerder heeft de consument in de periode 2015-2016 er namelijk van verzekerd dat 'hij niets hoeft te doen' als hij de garantieregeling wil behouden, mits zijn beleggingen in het Aegon Mix Fund en/of het Aegon Rente Fund zullen blijven. En de consument heeft toen niets gedaan.

De waarde van zijn pensioenverzekering was in 2014 ongeveer € 180.000 en een oprenting van dit bedrag met 4% over een periode van ruim 8 jaar leidt tot een eindkapitaal van ongeveer € 254.000. De consument stelt zijn schade vast op een bedrag van in totaal € 23.874 en hij vordert dit bedrag van de pensioenuitvoerder.

De pensioenuitvoerder voert verweer tegen de stellingen van de consument. De garantie van 4%, die onder voorwaarden in de pensioenverzekering is opgebouwd, wordt gegeven op de netto ingelegde spaarpremie per jaar. Er wordt nergens in het pensioenreglement, in de uitvoeringsovereenkomst of in de overige communicatie gesproken over een gegarandeerd rendement op het beleggingskapitaal. De berekening van de consument is daarom onjuist.

Wel erkent de pensioenuitvoerder dat hij bij de afwikkeling van de expiratie spijtig genoeg fouten heeft gemaakt, maar uiteindelijk is het juiste bedrag aan Nationale-Nederlanden overgemaakt. De reden dat dit bedrag lager is dan het op het UPO van 2016 vermelde garantiebedrag heeft ermee te maken dat de consument zijn pensioendatum twee maanden heeft vervroegd. De slotsom is dat de consument het pensioenkapitaal heeft gekregen waar hij recht op heeft

Voor de beoordeling is van belang dat volgens de vaste lijn van de commissie het pensioenreglement leidend is. Hierin is nader uitgewerkt hoe het garanti kapitaal wordt vastgesteld. Hierin staat dat het gegarandeerde 4% rendement niet wordt gegeven op de beleggingskapitalen, maar op de som van de tot de pensioendatum ingelegde premies na aftrek van een risicopremie voor premievrijstelling bij arbeidsongeschiktheid en kosten. Dit blijkt ook uit de UPO's (Uniforme Pensioenoverzichten).

De actuaris van Kifid heeft de berekeningen van het pensioenkapitaal die de pensioenuitvoerder had overgelegd marginaal getoetst. Uit de toetsing volgt dat er geen reden is om aan te nemen dat er fouten zijn gemaakt. De ontwikkeling van het garanti kapitaal is logisch te noemen en omdat er vanaf 2015 geen nieuwe premies meer zijn gestort is de garantie gefixeerd op een bedrag van ruim € 230.000. Hieruit kan worden afgeleid dat de pensioenuitvoerder het juiste bedrag aan de nieuwe pensioenuitvoerder heeft overgemaakt.

Wel had de communicatie vanuit de pensioenuitvoerder op sommige momenten beter gekund, maar niet is vast komen te staan dat de pensioenuitvoerder in een vroegtijdig stadium had kunnen afleiden wat de visie van de consument was ten aanzien van de wijze waarop het

garantiekapitaal wordt bepaald. De consument heeft dit namelijk niet eerder met de pensioenuitvoerder gecommuniceerd. Bovendien valt niet in te zien welk financieel nadeel de consument door de suboptimale communicatie van de pensioenuitvoerder heeft geleden.

Op grond van het pensioenreglement had de consument een gegarandeerd 4% rendement op de som van de tot de pensioendatum ingelegde premies na aftrek van een risicopremie voor premievrijstelling bij arbeidsongeschiktheid en kosten. De consument heeft dit rendement ook gekregen. De klacht van de consument is ongegrond en zijn vordering zal worden afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 01-09-2020

Zaaknummer: KIFID 2024-0741

RECHTSPRAAK

Indexatievordering met onbepaalde waarde geschat op meer dan € 25.000 ontvankelijk bij Commissie van Beroep

De consument klaagt erover dat zijn pensioen niet of niet voldoende is geïndexeerd. Volgens de consument is de pensioenuitvoerder hiertoe verplicht. De Geschillencommissie heeft geoordeeld dat de pensioenuitvoerder correct uitvoering heeft gegeven aan de pensioenovereenkomst. De pensioenuitvoerder is niet verplicht om het pensioen te indexeren op basis van inflatie. De vordering is afgewezen (KIFID 2024-0352). De consument wenst een oordeel van de Commissie van Beroep. Deze oordeelt ten aanzien van de ontvankelijkheid dat de indexatievordering van onbepaalde waarde is en waarschijnlijk boven de beroepsgrens van € 25.0000 komt. Daarom dient een inhoudelijk oordeel te volgen.

De consument klaagt erover dat zijn pensioen niet of niet voldoende is geïndexeerd. Volgens de consument is de pensioenuitvoerder hiertoe verplicht. De Geschillencommissie heeft geoordeeld dat de pensioenuitvoerder correct uitvoering heeft gegeven aan de pensioenovereenkomst. De pensioenuitvoerder is niet verplicht om het pensioen te indexeren op basis van inflatie. De vordering is afgewezen (KIFID 2024-0352).

Regel 7 van het reglement bepaalt in welke gevallen de Commissie van Beroep een beroep mag behandelen. Regel 7 voorziet in een gemengd stelsel. Regel 7.1, aanhef en onder a en b, bepaalt in welk geval steeds beroep openstaat. Deze bepalingen houden kort gezegd in dat een beroep wordt behandeld wanneer de uitspraak van de Geschillencommissie bindend is en het financieel belang van de klacht waarover de Geschillencommissie had te beslissen, ten minste € 25.000 is of, indien de vordering van onbepaalde waarde is, er duidelijke aanwijzingen zijn dat de vordering ten minste een waarde heeft van € 25.000.

Het betreft een vordering van onbepaalde waarde. De consument heeft de Geschillencommissie namelijk gevraagd zijn schade te berekenen. In beroep heeft de

consument het volgende aangevoerd. Volgens de consument moet het bedrag dat hij misloopt ten minste € 5.000 per jaar zijn, rekening houdend met andere referentiekaders dan de renteniersindex. Eveneens rekening houdend met zijn levensverwachting komt de vordering dan ruim boven het bedrag van € 25.000 uit. De pensioenuitvoerder is het hier niet mee eens en stelt dat het bedrag maximaal € 11.574,29 kan zijn op basis van – naar de voorzitter aanneemt – de consumentenprijsindex.

Beide partijen hebben dus een berekening overgelegd. Gelet op de door de consument in beroep overgelegde brochure is echter onduidelijk wat als uitgangspunt genomen moet worden bij de berekening van de schade. Zo is het bijvoorbeeld niet duidelijk of de consumentenprijsindex waarmee de pensioenuitvoerder rekent daadwerkelijk als uitgangspunt moet worden genomen. De voorwaarden en de brochure spreken immers over koopkrachtbescherming en bescherming tegen inflatie waardoor mogelijk een ander uitgangspunt dan de consumentenprijsindex moet worden gebruikt. Het is echter niet aan de voorzitter om te beoordelen welke maatstaf gebruikt moet worden in de berekening van het pensioen dat de consument toekomt. Dat zou namelijk een inhoudelijk oordeel in het geschil tussen partijen betekenen.

Deze omstandigheden maken dat de voorzitter geen van de berekeningen als uitgangspunt kan nemen bij de vaststelling van de waarde van de vordering. De voorzitter beslist daarom als volgt. In aanmerking genomen dat de pensioenuitkering volgens de consument beschermt tegen koopkrachtverlies, de hoogte van de pensioenuitkering, de hoogte van de inflatie vanaf 2006 tot heden, de onvoorspelbaarheid van de inflatie in de toekomst en het feit dat de consument recht heeft op de pensioenuitkering zolang hij consument leeft, zijn er duidelijke aanwijzingen dat de vordering van de consument een waarde heeft van ten minste € 25.000. Het is immers mogelijk dat de consument nog vele jaren leeft en dat in die periode de inflatie (relatief) hoog zal zijn. Op welk bedrag de consument uiteindelijk eventueel recht heeft, is ter beoordeling aan de Commissie van Beroep. Het beroep is behandelbaar. De pensioenuitvoerder is nog niet in de gelegenheid gesteld om te reageren op het beroep van de consument. De pensioenuitvoerder krijgt daarom zes weken de tijd om verweer in te dienen.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 03-09-2024

Zaaknummer: 2024-0065

RECHTSPRAAK

Pensioenconsument heeft geen recht op bonus bij leven

De consument heeft deelgenomen aan twee pensioenverzekeringen die, nadat zij aanvankelijk op 1 april 2017 in verband met zijn uitdiensttreding als beëindigd zijn aangemerkt, per 1 oktober 2017 zijn hersteld en vervolgens op zijn verzoek op 1 april 2020 zijn geëxpireerd. Per 1 april 2023 heeft de consument het per 1 april 2020 beschikbaar gestelde pensioenkapitaal aangewend om bij een andere pensioenuitvoerder een pensioen aan te kopen. De consument maakt aanspraak op uitkering van een bonus bij leven met betrekking tot verscheidene tussen 1 april 2017 en 1 april 2023 gelegen periodes. Met de Geschillencommissie komt de Commissie van Beroep tot de conclusie dat de claim van de consument onvoldoende is onderbouwd en niet toewijsbaar is.

De consument heeft via zijn voormalige werkgevers pensioen opgebouwd bij de pensioenuitvoerder via twee beschikbare premiereregelingen, waarin pensioenkapitaal werd opgebouwd op basis van beleggingen. Op 1 april 2017 hebben de pensioenverzekeringen de expiratedatum (de reglementaire pensioendatum) bereikt en zijn de beleggingen verkocht waarmee de pensioenverzekeringen contant zijn gemaakt.

Nadien zijn de pensioenverzekeringen door de pensioenuitvoerder per 1 oktober 2017 hersteld en zijn deze per 1 april 2020 alsnog geëxpireerd. Per deze datum zijn de pensioenverzekeringen opnieuw contant gemaakt en beschikbaar gesteld voor de aankoop van ouderdoms- en partnerpensioen.

Per 1 maart 2023 heeft de consument met de waarde per 1 april 2020 bij een andere pensioenuitvoerder een pensioen aangekocht.

Tussen partijen is eerder bij de Geschillencommissie van Kifid geprocedeerd. Deze procedure betrof onder meer de vraag of de pensioenuitvoerder de pensioenverzekeringen in 2018 met

terugwerkende heeft mogen herstellen per 1 oktober 2017. Bij uitspraak van 15 september 2021 (nr. 2021-0816) heeft de Geschillencommissie geoordeeld dat de pensioenverzekeraar hiertoe niet over had mogen gaan, maar dat de consument als gevolg van de handelwijze van de pensioenuitvoerder geen schade heeft geleden. Voorts heeft de Geschillencommissie daarin geoordeeld dat de wens van de consument om vrij te beschikken over het pensioenkapitaal na pensioendatum niet kon worden gehonoreerd omdat het pensioenkapitaal geen vrij vermogen is en de consument het vrijgekomen kapitaal dan ook niet kon opnemen of beleggen.

De consument heeft zich op het standpunt gesteld dat hij met betrekking tot de periode 1 april 2017 tot 1 maart 2023 nog aanspraak heeft op zogenoemde in leven bonussen en dat de pensioenuitvoerder zijn pensioenkapitaal ten onrechte niet daarmee heeft verhoogd. De consument heeft er voorts op gewezen dat de pensioenuitvoerder hem de mogelijkheid had moeten bieden om na expiratie van de pensioenverzekeringen vrij te beleggen met het pensioenkapitaal met daarin een regeling voor partnerpensioen. De consument maakt aanspraak op een vergoeding ter zake van financiële schade ten belope van € 30.000.

De Geschillencommissie heeft de klacht van de consument onbehandelbaar geacht voor zover daarin aan de orde wordt gesteld het niet vrij kunnen beschikken over het pensioenkapitaal na expiratedatum, onder verwijzing naar de hiervoor vermelde procedure. De klacht over het niet uitkeren van in leven bonussen achtte de Geschillencommissie wel behandelbaar, maar zij concludeert dat de daarop gebaseerde schadevordering niet toewijsbaar is.

Blijkens het gestelde in het beroepschrift (zie blz. 2 laatste alinea en blz. 12 tweede alinea) heeft het beroep van de consument (alleen) betrekking op de vraag in hoeverre hij nog aanspraak heeft op een tegemoetkoming die door hem wordt aangeduid als 'in leven bonus', over de periode 1 april 2017 tot 1 maart 2023.

Naar de consument ter zitting in beroep nader heeft toegelicht doelt hij hiermee op de situatie dat als gevolg van overlijden van een deelnemer vóór diens pensioendatum het pensioenkapitaal vrijvalt en de pensioenuitvoerder dit vrijgevallen pensioenkapitaal gebruikt voor een verhoging van het pensioenkapitaal van de overige – nog in leven zijnde – deelnemers/verzekerden.

Zoals de Geschillencommissie heeft overwogen en de consument ter zitting heeft beaamd volgt een recht op een dergelijke 'bonus' niet uit de Pensioenwet. Voorts heeft de consument ter zitting in beroep verklaard dat het toepasselijke pensioenreglement de 'bonus bij leven' niet kent en zijn werkgever voor een andere regeling heeft gekozen. Gelet hierop moet de conclusie zijn dat de consument niet aannemelijk heeft gemaakt dat er – zoals de pensioenuitvoerder ook bestrijdt – een juridische grondslag is voor zijn claim. Dat in

omstandigheden als de onderhavige (per definitie) een aanspraak op een bonus bij leven zou bestaan, valt overigens ook niet op te maken uit het artikel uit Pensioen & Praktijk dat door de consument als bijlage 1 ter zitting in beroep is overgelegd. Zijn vordering is reeds hierom niet toewijsbaar.

Daar komt bij dat de handelwijze van de pensioenuitvoerder in de periode 2017 en 2018 (kort samengevat: de pensioenuitvoerder heeft de pensioenverzekeringen van de consument per 1 april 2017 als geëxpireerd aangemerkt en deze vervolgens in de loop van 2018 met terugwerkende kracht hersteld per 1 oktober 2017) en eventuele door de consument als gevolg daarvan geleden schade, inzet is geweest van de hierboven onder 3.5 vermelde procedure. Voor zover zijn klacht betrekking heeft op door hem geleden nadeel in de periode 1 april 2017 tot de expiratedatum van de herleefde pensioenverzekeringen (zijnde 1 april 2020), moet deze dan ook als onbehandelbaar moet worden beschouwd.

De pensioenverzekeringen van consument zijn op 1 april 2020 op zijn verzoek geëxpireerd en het pensioenkapitaal zoals dat tot die datum was opgebouwd (zie artikel 3 lid 1 en artikel 4 lid 8 van het toepasselijke pensioenreglement) kwam toen beschikbaar voor de aankoop van pensioen. Anders dan de consument ter zitting heeft verdedigd moet dit tijdstip als de pensioendatum worden aangemerkt en niet de datum waarop hij het gedurende de loop van de verzekeringen opgebouwde pensioenkapitaal daadwerkelijk heeft aangewend voor de aankoop van pensioen. Vast staat dat er na 1 april 2020 geen risico's meer werden gedekt noch premies werden ingehouden. Bij de expiratie van de pensioenverzekeringen werd de omvang van het pensioenkapitaal gefixeerd en was het – anders dan de consument kennelijk veronderstelt – niet meer aan opwaartse of neerwaartse verandering onderhevig. Per die datum liepen immers, zoals gezegd, ook de risicoverzekeringen, waaronder die betreffende het partnerpensioen bij overlijden vóór de pensioendatum af (en werd daarvoor geen premie meer ingehouden) en bestond er voorts geen risico van vooroverlijden meer aan zijn zijde die – indien daarin in het kader van de pensioenverzekering was voorzien – aanspraak zou kunnen geven op een bonus bij leven in de hierboven bedoelde zin. Het feit dat de pensioenuitvoerder zich coulanchehalve bereid heeft verklaard om indien de consument in de periode gelegen tussen de expiratedatum en het tijdstip van aankoop van pensioen zou komen te overlijden het pensioenkapitaal ten gunste van zijn erfgenamen/partner aan te wenden voor de aankoop van een ouderdompensioen met 70% partnerpensioen ingaande 1 april 2020, maakt dit niet anders.

Dat – indien beleggen met het vrijgekomen pensioenkapitaal tot de mogelijkheden had behoord – de omvang van het pensioenkapitaal na de pensioendatum wel had kunnen toenemen (of afnemen) laat het voorgaande onverlet. Ook dan zouden immers de hiervoor

besproken factoren geen invloed hebben gehad op de omvang van het pensioenkapitaal. Overigens is, zoals reeds overwogen, in dit verband het pensioenreglement leidend en brengt het feit dat de fiscale regelgeving niet aan het aanwenden van het pensioenkapitaal voor het investeren in beleggingen in de weg staat, niet mee dat de pensioenverzekeraar daartoe diende over te gaan. Dat dit in 2018 wel is geschied berustte kennelijk op een vergissing. De Commissie van Beroep bevestigt de beslissing van de Geschillencommissie.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-01-2024

Zaaknummer: 2024-0064

RECHTSPRAAK

Verschuldigd bedrag na opzegging verzekeringsovereenkomst door verzekeraar

Geschil tussen levensverzekeraar Ennia en Canon. Ennia had een verzekeringsovereenkomst gesloten met het internationaal pensioenfonds Océ (Sipo). Na opzegging van de verzekeringsovereenkomst door Ennia is aan Sipo een bedrag betaald. Daarna – op 4 juli 2018 – is de noodregeling van toepassing verklaard op Ennia. Sipo vordert nog bedragen van Ennia na beëindiging van de verzekeringsovereenkomst. Ennia stelt daarna dat een te hoog bedrag is uitbetaald en doet een beroep op verrekening. Een noodregeling van de (vermeend) debiteur staat er niet aan in de weg dat de (vermeend) crediteur een rechterlijk oordeel vraagt over de vordering en veroordeling tot betaling vordert. Uit de correspondentie volgt dat Ennia aanvankelijk meende dat bij de beëindiging van de overeenkomst moest worden uitgegaan van de waarde van het beleggingsdepot. Het stond Ennia echter vrij om op die onjuiste veronderstelling, waarvoor de overeenkomst geen grondslag bood, terug te komen. Sipo heeft aan die veronderstelling niet gerechtvaardigd het vertrouwen kunnen ontlenen dat Ennia haar meer zou betalen dan waartoe zij gehouden was.

Ennia heeft als levensverzekeraar (laatstelijk) bij overeenkomst van 26 april 2013 een verzekeringsovereenkomst gesloten met Stichting Internationaal Pensioenfonds OCÉ (hierna: Sipo). Bij die overeenkomst verzekerde Ennia, tegen ontvangst door Ennia van een door haar gesepareerd bedrag, de pensioenverplichtingen van Sipo jegens haar pensioendeelnemers.

De verzekeringsovereenkomst is door Ennia opgezegd per 31 december 2017. De opzeggingsbrief van 18 maart 2017 vermeldt onder meer: ‘Als gevolg van de beëindiging is

Ennia voornemens om het gesepareerde beleggingsdeposito aan Sipo over te dragen dan wel aan een door Sipo aan te wijzen derde. Het beleggingsdepot heeft per ultimo 31 december 2016 een waarde van € 6.758.357.’

Op 12 januari 2018 heeft Ennia aan Sipo het bedrag van € 5.925.120,74 betaald.

Bij de brief van 9 maart 2018 heeft Ennia Sipo bericht over de afwikkeling. Ennia schrijft: ‘Met referte aan ons gesprek van hedenmorgen bevestigen wij dat het bedrag zijnde EUR 236.163,00, betreffende administratie kosten over 2014 – 2017, zal worden verrekend. Na vaststelling van het technisch resultaat zullen wij dit bedrag in mindering brengen, het restant zal worden overgemaakt ten gunste van de rekening van Sipo bij Orco Bank.’

Ennia heeft afrekeningen opgesteld met een berekening van het technisch resultaat, welke afrekeningen uitkomen op een door Sipo te ontvangen bedrag van pro resto € 410.388.

Op 4 juli 2018 is ten aanzien van Ennia de noodregeling als bedoeld in de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf uitgesproken. Sipo heeft haar vordering op Ennia van € 410.388 aan Canon gecedeerd. Bij brief van 6 juli 2022 bericht Ennia Canon als volgt: ‘Wij menen echter, ondanks het abusievelijk schrijven van Ennia d.d. 9 maart 2018, dat Sipo geen vordering op Ennia heeft. Hieronder zullen wij aangeven waarom wij van mening zijn dat Sipo geen vordering op Ennia heeft. De middelen ter dekking van de verzekeringsverplichting werden separaat van de overige middelen van de verzekeraar belegd. Er was sprake van een gesepareerd beleggingsdepot, dat eigendom van Ennia was. Dit depot was contractueel uitbesteed aan Delta Lloyd Asset Management. Ennia heeft eerder abusievelijk het banksaldo (na liquidatie van de beleggingen) van € 5.940.197,00 overgedragen aan Sipo. Ennia had echter niet het banksaldo moeten overdragen, doch de waarde van de voorziening. Het verschil tussen het banksaldo en de voorziening bedraagt EURO 159.220,00 ten gunste van Ennia. Aan administratiekosten overdrachtskosten (0,25%) is door Sipo en Ennia €251.787,00 respectievelijk Euro 14.452,44 verschuldigd. Anders dan Sipo veronderstelt zijn wij van oordeel dat Sipo aan Ennia in totaal euro 425.459,44 verschuldigd is. Wij realiseren ons dat het voorstaande bij u nodig vragen oproept. Wij stellen dan ook voor dat wij op korte termijn met elkaar afspreken om de kwestie integraal te bespreken.’

Canon vordert in conventie veroordeling van Ennia tot betaling van € 410.388, althans de tegenwaarde daarvan in Curaçaose gulden, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 16 maart 2018. Ennia vordert in voorwaardelijke reconventie dat, naar het gerecht begrijpt, in het geval het gerecht het beroep van Ennia in conventie op verrekening zal passeren en de vordering van Canon zal toewijzen, het gerecht voor recht verklaart dat Ennia gerechtigd is haar vordering op Sipo van € 425.495,44 te verrekenen met de door Sipo aan Canon

overgedragen vordering van € 410.388 en dat Canon na verrekening niets meer van Ennia te vorderen heeft.

Ennia heeft aangevoerd dat Canon niet-ontvankelijk moet worden verklaard in haar vordering, omdat op Ennia de noodregeling van toepassing is verklaard en Ennia dus niet tot betaling kan worden gedwongen, ook niet in geval van een veroordelend vonnis. Volgens Ennia heeft Canon om die reden onvoldoende belang bij haar vordering.

Dit verweer van Ennia moet worden verworpen. Zoals door dit gerecht en ook in hoger beroep door het hof stevast is uitgemaakt, staat een noodregeling van de (vermeend) debiteur er niet aan in de weg dat door de (vermeend) crediteur een rechterlijk oordeel wordt gevraagd over de vordering en veroordeling tot betaling wordt gevorderd. De desbetreffende uitspraken zien op noodregelingen onder de Lv Toezicht Bank en Kredietwezen, maar voor de hier aan de orde zijnde Lv Toezicht Verzekeringsbedrijf is dat niet anders. Canon heeft er belang bij vastgesteld te zien of, zoals zij stelt en Ennia betwist, tot haar vermogen een vordering op Ennia behoort ten belope van het gevorderde bedrag. Dat Canon een toewijzend vonnis niet ten uitvoer zal kunnen leggen zolang de noodregeling voortduurt, doet daar niet aan af.

Inhoudelijk gaat het in deze zaak om de geldelijke afrekening van de per 31 december 2017 beëindigde verzekeringsovereenkomst. Daarvoor is bepalend wat partijen bij die overeenkomst – Ennia en Sipo – daarover zijn overeengekomen.

Artikel 10 van de verzekeringsovereenkomst bevat de beëindigingsvoorwaarden. Genoemd worden de mogelijkheid tot het premievrij voortzetten van de pensioenrechten en de mogelijkheid van waardeoverdracht naar een nieuwe pensioenuitvoerder. De eerste variant, premievrije voortzetting van de pensioenrechten, is hier niet aan de orde. Een rechtstreekse waardeoverdracht naar een nieuwe pensioenuitvoerder zoals omschreven in de tweede variant, heeft – naar het gerecht begrijpt – evenmin plaatsgevonden. In plaats daarvan heeft Ennia een bedrag van € 5.925.120,74 aan Sipo afgedragen, waarna Sipo de pensioenen zelf elders opnieuw heeft verzekerd.

Artikel 10 bepaalt onder meer: ‘Overdrachtswaarde van de verzekering is gelijk aan de netto voorziening voor de betreffende deelnemer’ en: ‘Verzekeraar zal per deelnemer de netto voorzieningen op de geldende grondslagen waarderen. De totale waarde is de som van de individuele waarden’.

Sipo had, nu de pensioenrechten na beëindiging van de overeenkomst niet premievrij werden voortgezet, dus aanspraak op een bedrag. Dat bedrag bestond volgens de overeenkomst uit ‘de netto voorzieningen op de geldende grondslagen’. Wat daarmee precies bedoeld wordt, is het gerecht niet duidelijk geworden, maar Sipo heeft niet betwist dat het door Ennia berekende

bedrag aan nettovoorzieningen (€ 5.780.977) aansluit op hetgeen in artikel 10 is neergelegd. Het gerecht gaat er dan ook van uit dat de door Ennia becijferde bedragen de 'nettovoorzieningen' gewaardeerd op 'de geldende grondslagen' weerspiegelen. Onbetwist is voorts dat Ennia gerechtigd was € 281.315,84 aan kosten in mindering te brengen. Uitgaand van die bedragen heeft Ennia door uitbetaling van € 5.925.120,74 al € 425.459,48 méér aan Sipo betaald dan zij op grond van de overeenkomst verschuldigd was.

Dit laatste geldt ook indien Ennia ook het 'verzekeringstechnisch resultaat' aan Sipo had moeten afdragen. Ennia heeft gemotiveerd uiteengezet dat dit resultaat steeds in de voorziening werd verwerkt en inbegrepen is in de nettovoorziening van € 5.780.977.

Uit de hiervoor geciteerde correspondentie volgt dat Ennia aanvankelijk meende dat bij de beëindiging van de overeenkomst moest worden uitgegaan van de waarde van het beleggingsdepot. Het stond Ennia echter vrij om op die onjuiste veronderstelling, waarvoor de overeenkomst geen grondslag bood, terug te komen. Sipo heeft aan die veronderstelling niet gerechtvaardigd het vertrouwen kunnen ontlenen dat Ennia haar meer zou betalen dan waartoe zij gehouden was.

Artikel 7 van de overeenkomst, dat betrekking heeft op een (volgens Ennia nooit in praktijk gebrachte) rekening-courant, biedt geen steun aan Canons stelling dat Ennia nog geld aan Sipo/Canon verschuldigd is.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 02-09-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:171

Zaaknummer: CUR202203867

Rechters: P.E. de Kort

Advocaten: H.W. Braam en M.D. van den Brink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Weigering nabestaandenpensioen personen gelijk geslacht is discriminatie

In deze zaak heeft de bank op 12 april 2023 het verzoek van appellant om weduwenpensioen afgewezen. Appellant ging hiertegen in beroep op 3 mei 2023, en de zaak werd op 6 maart 2024 behandeld door het College. Appellant stelde dat hij recht had op het pensioen, aangezien zijn echtgenoot altijd premie had betaald en het onthouden van dit recht discriminerend was. De bank voerde aan dat het huwelijk tussen appellant en zijn echtgenoot, als huwelijk tussen personen van gelijk geslacht, niet wettelijk erkend was in Aruba voor de toepassing van het pensioenrecht. Het College oordeelde echter dat dit standpunt in strijd was met het non-discriminatiebeginsel en dat het huwelijk op grond van het Statuut rechtsgevolgen heeft in Aruba. Het College verklaarde het beroep gegrond, vernietigde de beslissing van de bank, en bepaalde dat appellant recht heeft op pensioen vanaf 1 juli 2022.

Appellant, geboren in Venezuela op [geboortedatum], is op 18 mei 2013 in Bonaire getrouwd met de heer [W] (wijlen [W]), geboren in Aruba op [geboortedatum]. Het huwelijk is op 23 mei 2013 in het Bevolkingsregister van Aruba ingeschreven. Appellant en zijn echtgenoot woonden gedurende het huwelijk in Aruba. Wijlen [W] is op 4 juni 2022 in Aruba overleden.

Appellant heeft op 24 juni 2022 bij de bank een weduwenpensioen op grond van de AWW aangevraagd. Bij de bestreden beslissing heeft de bank de aanvraag afgewezen, omdat appellant geen weduwe is als bedoeld in de AWW.

Appellant kan zich niet verenigen met de bestreden beslissing. Wijlen [W] was als ingezetene van Aruba verzekerd op grond van de AWW, waarvoor hij altijd premie heeft betaald. Appellant heeft daarom als weduwnaar recht op een weduwenpensioen op grond van de AWW. Het onthouden van dit recht is discriminatoir en in strijd met het gelijkheidsbeginsel

zoals geregeld in artikel I.1 van de Staatsregeling van Aruba (Staatsregeling). Appellant verzoekt het College om het beroep gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen en hem een weduwenpensioen toe te kennen.

Volgens de bank kan het huwelijk tussen appellant en zijn echtgenoot van gelijk geslacht, niet als een huwelijk in de zin van artikel 1:31 van het Burgerlijk Wetboek (BW) worden beschouwd. De enige vorm van huwelijk die het BW kent is het huwelijk tussen man en vrouw. Artikel 7 van de AWW koppelt het recht op weduwenpensioen alleen aan dat huwelijk. De wet kent geen voorzieningen voor een huwelijk tussen personen van gelijk geslacht. De inschrijving van een dergelijk huwelijk in het Bevolkingsregister van Aruba betekent niet dat daaraan materiële rechten zijn verbonden. De rechten die onder de AWW vallen, zijn 'supplementary rights' en daarop kan alleen een persoon met een naar Arubaans recht geldig huwelijk aanspraak maken, aldus de bank.

Op grond van artikel I.1 van de Staatsregeling worden allen die zich in Aruba bevinden, in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht, kleur, taal, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, of op welke grond dan ook is niet toegestaan.

Op grond van artikel I.22 van de Staatsregeling vinden wettelijke voorschriften geen toepassing, indien deze toepassing niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van dit hoofdstuk.

Op grond van artikel 7, eerste lid, van de AWW heeft de weduwe van een verzekerde, zolang deze de pensioengerechtigde leeftijd nog niet heeft bereikt, overeenkomstig de bepalingen van deze landsverordening recht op weduwenpensioen.

Op grond van artikel 40 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden (Statuut) kunnen vonnissen, door de rechter in Nederland, Aruba, Curaçao of Sint Maarten gewezen, en bevelen, door hem uitgevaardigd, mitsgaders grossen van authentieke akten, aldaar verleden, in het gehele Koninkrijk ten uitvoer worden gelegd, met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het land, waar de tenuitvoerlegging plaats vindt.

De bank betoogt dat voor de toepassing van de AWW geldt dat de bank moet uitgaan van het rechtsfeit dat slechts een huwelijk tussen man en vrouw wettelijk erkend wordt en een huwelijk tussen personen van gelijk geslacht niet. Voor de toepassing van de AWW is appellant wettelijk gezien een ongehuwde man. Er is daarom geen sprake van een gelijk geval en dus ook niet van discriminatie bij de toepassing van de wettelijke bepalingen van de AWW. Aldus handelt de bank niet in strijd met artikel I.1 van de Staatsregeling. De bank past slechts

de wet toe zoals de wetgever het heeft bedoeld. Dit betoog slaagt niet. Daartoe wordt het volgende overwogen.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de Staatsregeling is in de toelichting op artikel I.22 tot uitdrukking gebracht dat de rechter tot taak heeft de wetgeving te interpreteren en door middel van toetsing aan de grondrechten in hoofdstuk I eventueel te corrigeren¹. Gelet hierop is het dan ook de taak van het College te toetsen of de toepassing van artikel 7, eerste lid, van de AWW op de wijze zoals de bank in het geval van appellant heeft gedaan, in overeenstemming is met de doelstelling van artikel I.1 van de Staatsregeling, te weten het uitsluiten van elke vorm van discriminatie in de behandeling van een ieder die zich in Aruba bevindt.

Daargelaten nog dat het Land Aruba recent niet heeft bestreden dat de uitsluiting van het huwelijk voor personen van gelijk geslacht discriminatoir is als bedoeld in art. I.1 Staatsregeling (zie rechtsoverweging 2.1 van het arrest van de Hoge Raad van 12 juli 2024, ECLI:NL:HR:2024:977), miskent de bank met haar stelling dat geen sprake is van discriminatie, omdat appellant wettelijk gezien een ongehuwde man is, dat artikel 40 van het Statuut meebrengt dat een binnen het Koninkrijk gesloten huwelijk tussen twee personen van gelijk geslacht als rechtsgeldig huwelijk moet worden erkend in Aruba, ook wat betreft de rechtsgevolgen van het huwelijk. Het College verwijst hiervoor naar het arrest van de Hoge Raad van 3 april 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ6095. Hierin wordt in overweging 3.3.4 als volgt overwogen: '(...) waar in een of meer delen van het Koninkrijk fundamenteel verschillende maatschappelijke opvattingen heersen aangaande een bepaald onderdeel van dat recht, zoals ten aanzien van de vraag of personen van het zelfde geslacht met elkaar kunnen huwen, blijven de verschillende delen van het Koninkrijk bevoegd dat onderdeel van het recht in verschillende zin in hun wetgeving te regelen. In zoverre bestaat er ruimte, mede door de verschillende culturen in de Koninkrijksdelen ingegeven, voor verscheidenheid. Echter, het verband van het Koninkrijk, zoals dat in het Statuut vorm heeft gekregen, brengt óók mee dat alle delen van het Koninkrijk de gevolgen van die verscheidenheid dienen te aanvaarden, hetgeen (...) betekent dat zij binnen hun eigen rechtsorde de rechtskracht en daarmee de rechtsgevolgen van elkaars rechterlijke uitspraken en authentieke akten moeten aanvaarden, ook indien die rechtsgevolgen niet aansluiten bij de plaatselijke opvattingen. Op dit punt laat het Statuut met artikel 40 geen ruimte.'

Verder wijst het college op de conclusie van advocaat-generaal mr. G. Snijders van 22 december 2023, ECLI:NL:PHR:2023:1207. In deze conclusie heeft hij de in 4.3 weergegeven overweging van de Hoge Raad geciteerd en daarover onder punt 3.28 het volgende opgemerkt: 'De Hoge Raad aanvaardt dus in het arrest dat de maatschappelijke opvattingen in Aruba meebrengen dat aanvaard moet worden dat het huwelijk daar niet voor paren van gelijk

geslacht wordt opengesteld, maar oordeelt tegelijk dat op grond van artikel 40 Statuut dat huwelijk, indien in Nederland gesloten, ten volle moet worden erkend in de rechtsorde van Aruba (...), ook wat betreft de *rechtsgevolgen* (...). Nu de BES-eilanden sinds 2010 bij Nederland horen, valt ook een huwelijk tussen personen van gelijk geslacht dat op die eilanden is gesloten, onder deze werking van artikel 40 Statuut.'

De bank heeft vervolgens aangevoerd dat, voor zover het in Bonaire gesloten huwelijk van appellant met wijlen [W] als rechtsgeldig huwelijk moet worden erkend in Aruba, de rechtsgevolgen van dit huwelijk niet gelden voor de toepassing van de AWW. De bank betoogt, zo begrijpt het College het standpunt van de bank, dat het aanvaarden van de rechtsgevolgen in Aruba van een binnen het Koninkrijk gesloten huwelijk alleen geldt voor de 'core rights' van het Burgerlijk Wetboek (BW). De rechten op grond van de AWW zijn echter 'supplementary rights' waarop alleen personen met een naar Arubaans recht geldig huwelijk aanspraak kunnen maken. Voor dit onderscheid verwijst de bank naar de toelichting die de directie Wetgeving en Juridische Zaken (WJZ) heeft gegeven op de aanpassingen in de wetgeving in verband met de inwerkingtreding per 1 september 2021 van de Landsverordening aanvulling Burgerlijk Wetboek Aruba (AB 2016, no. 51). WJZ geeft aan dat de socialezekerheidswetgeving niet wordt aangepast aan de met de genoemde aanvulling van het BW ingevoerde regeling inzake het geregistreerd partnerschap. Alleen de 'core rights' worden geregeld (zoals het relatiegoederen- en alimentatierecht), maar de 'supplementary rights' (zoals familierechtelijke betrekkingen en gezag, fiscale en sociale aangelegenheden) worden in een later stadium geregeld.

Nog daargelaten dat het onderscheid tussen 'core rights' en 'supplementary rights' ziet op het met de aanpassing van het BW ingevoerde geregistreerd partnerschap, bestaat naar het oordeel van het College geen grond voor het maken van dit onderscheid als sprake is van een huwelijk. Het onder 4.3 aangehaalde arrest van de Hoge Raad en de onder 4.4 aangehaalde conclusie van de AG bieden geen aanknopingspunt om in de rechtsgevolgen die zijn verbonden aan een op grond van artikel 40 van het Statuut in Aruba te erkennen huwelijk, onderscheid te maken naar de aard van de rechtsgevolgen die verbonden zijn aan het huwelijk.

Uit 4.2 tot en met 4.6 volgt dat in het geval van appellant sprake is van discriminatie als bedoeld in artikel I.1 van de Staatsregeling. De bank heeft artikel 7, eerste lid, van de AWW ten aanzien van hem niet toegepast op een wijze die in overeenstemming is met de doelstelling van artikel I.1 van de Staatsregeling. Appellant moet voor de toepassing van artikel 7 van de AWW als weduwnaar op dezelfde wijze worden behandeld als een weduwe.

De slotsom is dat het beroep slaagt, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het

College ziet aanleiding, met het oog op een definitieve beslechting van het geschil, zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appellant met ingang van 1 juli 2022 recht heeft op pensioen op grond van artikel 7, eerste lid, van de AWW.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 02-09-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2024:180

Zaaknummer: CVB nr. AUA202302021

Rechters: W.H. Bel, H. Dirksz en H.E. Henriquez

Advocaten: D.G. Croes, P.R.C. Brown en S.G. Tromp

Wetsartikelen: I.1 Staatsregeling, I.22 Staatsregeling, 7 lid 1 AWW en 40 Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden

RECHTSPRAAK

Pensioenverweer tegen echtscheiding slaagt niet

Geschil tussen man en vrouw in echtscheidingszaak. De rechtbank begrijpt het verzoek van de vrouw tot veroordeling van de man om jaaropgaven van zijn pensioenfondsen en lijfrentepolis te verstrekken als een pensioenverweer. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende is gesteld om een beroep op het pensioenverweer te laten slagen.

Partijen zijn met elkaar getrouwd. Zij hebben drie minderjarige kinderen. Bij beschikking van 2 februari 2023 over voorlopige voorzieningen is bepaald dat de minderjarigen aan de vrouw worden toevertrouwd; dat er een regeling over de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken zal zijn waarbij de minderjarigen iedere week op donderdag en vrijdag bij de man zullen zijn, alsmede eens per twee weken aansluitend op zaterdag en zondag; dat de man als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen aan de vrouw zal voldoen een bedrag ad € 94 per maand per kind. De rechtbank is van oordeel dat voor de beslissing op de verzochte echtscheiding in rechte is komen vast te staan dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontworcht. Het verzoek tot echtscheiding is daarmee in principe toewijsbaar. De rechtbank begrijpt echter dat het verzoek van de vrouw tot scheiding van tafel en bed, alsmede haar verzoek tot veroordeling van de man op grond van artikel 843a Rv de jaaropgaven 2021 en 2022 van zijn pensioenfondsen en lijfrentepolis, alle andere levensverzekeringsspolissen en van alle bankrekeningen te verstrekken, samenhangt met het door haar gevoerde pensioenverweer tegen de door de man verzochte echtscheiding.

Uit hetgeen de vrouw heeft aangevoerd ter onderbouwing van het pensioenverweer is niet af te leiden dat door de echtscheiding rechten op nabestaandenpensioen voor de vrouw verloren gaan. De vrouw heeft niet aangegeven, dan wel gespecificeerd welk bestaand vooruitzicht als bedoeld in artikel 1:153 lid 1 BW teloor zou gaan, dan wel in belangrijke mate zou verminderen. De rechtbank is van oordeel dat de vrouw onvoldoende heeft gesteld om een beroep op het pensioenverweer te rechtvaardigen.

Een door de man te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen van € 45 per maand per kind is in overeenstemming met de wettelijke

maatstaven, uitgaand van bedragen over, en een ingangsdatum in, 2023. Omdat in dit geval de onderhoudsbijdrage is berekend aan de hand van de inkomensgegevens en de tarieven 2023 maar de ingangsdatum in 2024 zal liggen, zal de rechtbank dit bedrag verhogen met een percentage gelijk aan de wettelijke indexering per 1 januari 2024. Het indexeringspercentage per 1 januari 2024 is vastgesteld op 6,2 %, zodat de rechtbank de door de man te betalen onderhoudsbijdrage bepaalt op € 48 per maand per kind. Tussen partijen is niet langer in geschil dat de vrouw niet (volledig) in staat is met eigen inkomsten in haar behoefte te voorzien. Omdat tussen partijen ook vaststaat dat de man onvoldoende draagkracht heeft om naast de bijdrage in de kosten van de minderjarigen een partnerbijdrage te betalen, laat de rechtbank verdere becijfering van de behoefte van de vrouw na brutering en aftrek van haar eigen inkomen achterwege.

Tussen partijen staat vast dat de man vanaf augustus 2022 de echtelijke woning alleen bewoont. Ook is niet weersproken dat partijen geen overeenstemming hebben bereikt over de voorwaarden waaronder de woning onverdeeld zou kunnen blijven. Omdat de vrouw verstoken is van het gebruik en genot van de woning is het redelijk en billijk dat de man een gebruiksvergoeding betaalt. De rechtbank ziet in de omstandigheden van partijen aanleiding om te bepalen dat aan de man een gebruiksvergoeding wordt opgelegd ter hoogte van het aandeel van de vrouw in de vaste lasten. Het verzoek van de vrouw zal in zoverre worden toegewezen, het meer of anders verzochte wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 23-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:9386

Zaaknummer: C/10/645170 / FA RK 22-6737 en C/10/651862 / FA RK 23-683

Rechters: A.C. Siemons

Advocaten: H. Durdu en H.C. Egger-van Oppen

Wetsartikelen: 1:153 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst met billijke vergoeding

In deze zaak verzoekt werkgever om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met werknemer. De kantonrechter wijst het verzoek toe, omdat er een redelijke grond is voor ontbinding, te weten een verstoorde arbeidsverhouding. Aan werknemer wordt een billijke vergoeding – inclusief pensioenschade – toegekend, omdat de ontbinding het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgever.

Werknemer is sinds 7 februari 2022 in dienst bij EFS. Met een e-mail van 30 januari 2023 heeft de HR-manager van GoodLife Foods een conceptvaststellingsovereenkomst aan werknemer gezonden. In dat concept wordt onder meer voorgesteld om de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden te beëindigen met ingang van 1 mei 2023. Werknemer heeft zich op 30 januari 2023 ziek gemeld. In een e-mail van 31 januari 2023 heeft werknemer onder meer aan EFS laten weten dat EFS niet duidelijk heeft gemaakt waarom het dienstverband met werknemer beëindigd moet worden. Vanaf 6 februari 2023 is tussen (de gemachtigden van) partijen gesproken en gecorrespondeerd over een vaststellingsovereenkomst en over re-integratie. In een e-mail van 10 februari 2023 heeft de gemachtigde van EFS meegedeeld dat sprake is van disfunctioneren van werknemer en dat dit erin heeft geresulteerd dat hij niet of nauwelijks draagvlak heeft binnen het door hem aan te sturen team, als gevolg waarvan twee directe teamleden hun dienstverband hebben opgezegd. Met een brief van 19 september 2023 heeft EFS aan werknemer laten weten dat zij een mediator bereid heeft gevonden om een mediationstraject te starten. De mediator heeft in een e-mail van 12 februari 2024 bevestigd dat de mediation is geëindigd. EFS heeft werknemer in een e-mail van 19 maart 2024 bericht dat werknemer per 25 maart 2024 weer volledig arbeidsgeschikt is, maar dat dit de verstoorde arbeidsverhouding die inmiddels is ontstaan, niet wegneemt. Op 13 mei 2024 heeft werknemer zich op advies van zijn huisarts opnieuw ziek gemeld. De bedrijfsarts heeft in een probleemanalyse van 11 juni 2024 gemeld dat werknemer in afwachting van een nieuwe behandeling tijdelijk en tot eind juni 2024 arbeidsongeschikt is te achten. EFS verzoekt de arbeidsovereenkomst met werknemer te ontbinden vanwege disfunctioneren, dan wel een

verstoorde arbeidsverhouding of een combinatie van omstandigheden. Werknemer voert verweer strekkende tot afwijzing van het verzoek. Voor het geval de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden, verzoekt werknemer om een billijke vergoeding toe te kennen.

De kantonrechter oordeelt dat het gestelde disfunctioneren geen redelijke grond is voor ontbinding, maar de verstoorde arbeidsverhouding wel. De kantonrechter constateert dat partijen na 27 januari 2023 in toenemende mate conflicten en discussies hebben gekregen over een veelheid aan onderwerpen. Daarbij zijn partijen (en hun gemachtigden) elkaar ook over en weer in toenemende mate verwijten gaan maken. Dit heeft er onmiskenbaar toe geleid dat de arbeidsrelatie op een dieptepunt terecht is gekomen, waarbij beide partijen inmiddels overduidelijk geen enkel vertrouwen meer hebben in een vruchtbare samenwerking. Dat beeld is bevestigd op de zitting. Dat vertrouwen is gelet op de aard van de functie van werknemer tegelijkertijd wel essentieel voor een succesvolle voortzetting van de arbeidsrelatie. Herstel van de arbeidsrelatie is een gepasseerd station. Partijen hebben daartoe al verschillende pogingen gedaan en gesprekken gevoerd, en er heeft een mediationtraject plaatsgevonden. Dat mediationtraject is zonder resultaat afgesloten en beëindigd. Er valt inmiddels niet meer in te zien wat partijen nu nog kunnen doen om de verstoorde verhouding te herstellen. De kantonrechter zal de arbeidsovereenkomst daarom ontbinden wegens een verstoorde arbeidsverhouding. Daaraan staat niet in de weg de stelling van werknemer dat die verstoring overwegend is te wijten aan EFS. Het opzegverbod tijdens ziekte staat niet in de weg aan ontbinding, omdat de ontbinding wegens een verstoorde arbeidsverhouding geen verband houdt met de ziekte van werknemer. Herplaatsing is niet mogelijk.

De kantonrechter ziet aanleiding om aan werknemer een billijke vergoeding toe te kennen. Zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, heeft EFS werknemer in het gesprek van 27 januari 2023 plotseling en 'uit het niets' geconfronteerd met de boodschap dat EFS de arbeidsovereenkomst wilde beëindigen, zonder dat daarvoor een redelijke grond is genoemd of gegeven. Vervolgens heeft EFS in e-mail van 10 februari 2023 gesteld dat sprake is van disfunctioneren van werknemer, zonder deugdelijk mee te delen in welk opzicht werknemer ongeschikt was voor zijn functie en terwijl dat ook in deze procedure (nog steeds) niet voldoende aannemelijk is gemaakt. Verder is een serieus en reëel verbetertraject bij voorbaat onmogelijk gemaakt door EFS, omdat zij op 27 januari 2023 direct heeft ingezet op beëindiging van het dienstverband. Dit handelen en nalaten van EFS is ernstig verwijtbaar en de directe oorzaak en aanleiding voor de verstoring van de arbeidsverhouding. Dit betekent dat de ontbinding het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van EFS.

Er kan ook rekening worden gehouden met de door werknemer genoemde pensioenschade over een periode van anderhalf jaar. Daarbij kan niet worden uitgegaan van het door

werknemer genoemde bedrag, omdat de gestelde pensioenschade niet zonder meer gelijk kan worden gesteld aan pensioenpremie, en omdat EFS ook terecht heeft aangevoerd dat het exacte bedrag aan pensioenschade onvoldoende is gemotiveerd en onderbouwd. De kantonrechter zal die schade daarom schatten op de helft van het door werknemer gestelde bedrag, te weten een bedrag van € 12.042 bruto (mede naar evenredigheid over een periode van anderhalf jaar van het door werknemer berekende bedrag), en die schade betrekken bij de vaststelling van de hoogte van de billijke vergoeding.

Verder weegt de kantonrechter bij de hoogte van de billijke vergoeding mee dat aannemelijk is dat werknemer enige immateriële schade heeft geleden door het ernstig verwijtbaar handelen van EFS, en dat met de billijke vergoeding kan worden tegengegaan dat EFS ervoor kiest een arbeidsovereenkomst op ernstig verwijtbare wijze te laten eindigen.

Bovenstaande uitgangspunten leiden ertoe dat de kantonrechter aan werknemer een billijke vergoeding toekent van € 125.000 bruto. Daarmee wordt werknemer naar het oordeel van de kantonrechter voldoende gecompenseerd voor het ernstig verwijtbaar handelen van EFS, mede gelet op de relatief korte duur van het dienstverband.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 31-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:9485

Zaaknummer: 11077962

Rechters: P.J. Jansen

Advocaten: E.A. van Jaarsveld en mr. A.M.B. Munsters

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Werkgever moet loon doorbetalen en premieafdracht aan pensioenfonds bewijzen

Geschil in kort geding tussen werkgever en werkneemster, die ziek is geworden en nog niet is hersteld. Werkneemster vordert loondoorbetaling tijdens ziekte op grond van cao, inclusief salarisstijgingen. Tevens vordert ze bewijs van afdracht van premies aan het pensioenfonds. De kantonrechter wijst de vorderingen tot loondoorbetaling gedeeltelijk toe. Hij oordeelt dat niet de cao voor het Motorvoertuigenbedrijf en Tweewielerbedrijf van toepassing is maar de cao voor Tankstations en Wasbedrijven vanaf datum algemeen verbindendverklaring (4 mei 2024). Werkgever wordt veroordeeld om te bewijzen dat hij premies aan PMT heeft betaald vanaf januari 2024 en wordt bij gebreke daarvan verplicht de pensioenpremies af te dragen.

Werkgever heeft een eenmanszaak. Dit bedrijf houdt zich blijkens het handelsregister van de Kamer van Koophandel bezig met handel in en reparatie van auto's, de verhuur van auto's, het slepen van auto's, een autowasstraat en een winkel met een pakketpunt. Via een tweede onderneming exploiteert werkgever een tankstation. Werkneemster is op 19 april 2021 bij werkgever in dienst getreden als allround medewerkster. Zij heeft inmiddels een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en is de enige werkneemster. Zij is op 15 december 2021 ziek geworden en is nog niet hersteld. Het UWV heeft werkgever een loonsanctie opgelegd waardoor hij het loon tot 17 april 2025 moet doorbetalen. In 2024 heeft werkneemster geschreven dat op de arbeidsovereenkomst een cao van toepassing is en werkgever de salarisverhogingen op grond van deze cao had moeten toepassen. Werkgever heeft vanaf januari 2024 het loon doorbetaald zonder rekening te houden met deze salarisverhogingen. Vanaf juli 2024 heeft hij helemaal geen loon meer betaald. Werkneemster vordert onder meer betaling van achterstallig loon en loondoorbetaling, zij verwijst daarbij naar twee cao's. Werkgever vindt dat de vorderingen moeten worden afgewezen. Volgens hem

zijn de cao's waar werknemster zich op beroept niet van toepassing en heeft hij tot juli 2024 aan zijn verplichting voldaan door 70% van het loon door te betalen. Hij verzoekt de wettelijke verhoging te matigen omdat hij ernstige financiële en gezondheidsproblemen heeft.

De kantonrechter stelt vast dat in de arbeidsovereenkomst niet staat dat er een cao van toepassing is. Ook is niet gebleken dat partijen aan een van de genoemde cao's gebonden zijn door het lidmaatschap van een partij die de cao's heeft gesloten, zoals de BOVAG of een werknemersvereniging. De kantonrechter is van oordeel dat op grond van de werkingssfeer de cao voor het Motorvoertuigenbedrijf niet op de arbeidsovereenkomst van toepassing is. Daarentegen is de kantonrechter van oordeel dat op grond van de werkingssfeerbepaling de cao voor Tankstations wel van toepassing is en wel vanaf 4 mei 2024, de datum waarop de cao algemeen verbindend is verklaard.

Het salaris van werknemster bij indiensttreding bedroeg € 2.358,40 bruto per maand exclusief 8% vakantiebijslag. De kantonrechter gaat ervan uit dat dit salaris hetzelfde is gebleven, omdat niet is gebleken dat het salaris sinds die tijd is verhoogd. Werkgever moest over de maanden januari tot en met april 2024 70% van dit salaris doorbetalen en heeft dit ook gedaan. Over de periode mei 2024 tot en met juli 2024 had werkgever het loon op grond van de cao voor Tankstations moeten doorbetalen. Werkgever zal vanaf 1 augustus 2024 het loon van € 2.117,89 bruto per maand moeten doorbetalen tot aan de datum waarop de loondoorbetalingsverplichting stopt. Werkgever wordt veroordeeld om te bewijzen dat hij premies aan PMT heeft betaald vanaf januari 2024 en wordt bij gebreke daarvan verplicht de pensioenpremies af te dragen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:5563

Zaaknummer: 11229159 AV EXPL 24-25

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: J. Peters en L.T. Lonis

Wetsartikelen: 7:625 BW; 7:629 BW

RECHTSPRAAK

Geen rechtsgeldige opzegging door werknemer door bedrijfsleutels achter te laten na discussie

Deze zaak gaat over de vraag of werkgever de arbeidsovereenkomst met werknemer rechtsgeldig heeft opgezegd. Er was onduidelijkheid over opzegging door werknemer die na discussie de bedrijfsleutels achterlaat. De kantonrechter oordeelt dat geen sprake is van een ondubbelzinnige instemming met beëindiging van de arbeidsovereenkomst. De opzegging is niet rechtsgeldig. Omdat werkgever ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, is een billijke vergoeding verschuldigd. Ook moet werkgever een vergoeding wegens onregelmatige opzegging en een transitievergoeding betalen. De nevenvorderingen tot aanmelding van werknemer bij het pensioenfonds en tot betaling van het achterstallig loon worden (deels) toegewezen.

Werknemer is op 5 september 2016 in dienst getreden bij werkgever 1 als autotechnicus. De activiteiten in de onderneming van werkgever 1 zijn eind 2023 overgegaan naar werkgever 2. Werkgever 2 is bestuurder en enig aandeelhouder van werkgever 1. Werkgever 2 heeft werknemer een arbeidsovereenkomst aangeboden, maar werknemer heeft vragen gesteld over de hoogte van het salaris en de pensioenregeling. Werkgever 2 heeft laten weten dit uit te zoeken. Toen werknemer enkele maanden later vroeg of werkgever 2 hierover al meer wist, is een discussie ontstaan. Werknemer heeft zijn sleutels ingeleverd en is daarna vertrokken. Werknemer heeft een kleine maand later bezwaar gemaakt tegen het ontslag. Werkgever 1 heeft niet gereageerd en werkgever 2 heeft aangegeven dat werknemer nadat hij zijn sleutels demonstratief op tafel had gelegd zelf is opgestapt. Werknemer verzoekt een billijke vergoeding, transitievergoeding en een gefixeerde schadevergoeding. Werkgever 2 zou tijdens de discussie hebben gezegd dat werknemer zijn sleutels moest inleveren en niet meer terug hoefde te komen. Werknemer heeft dit opgevat als een ontslag op staande voet. Daarnaast heeft werkgever 1 de Cao Motorvoertuigen niet toegepast, waardoor werknemer aanspraak

maakt op te weinig betaald salaris en aanmelding bij pensioenfonds PMT.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Voor zover werkgever 1 kan worden gevolgd in het standpunt dat werknemer op eigen initiatief de sleutels heeft ingeleverd en is vertrokken, kan dat handelen niet worden aangemerkt als een duidelijke en ondubbelzinnige verklaring die gericht is op beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Werkgever 1 had moeten verifiëren en onderzoeken of het daadwerkelijk de bedoeling was van werknemer om zijn arbeidsovereenkomst eenzijdig te beëindigen. Werknemer heeft het incident kort nadien met zijn jobcoach van Vluchtelingenwerk besproken en heeft jegens de jobcoach, net als in de onderhavige procedure, het standpunt ingenomen dat hij moest vertrekken. Werkgever 1 heeft nagelaten concreet te onderbouwen dat het initiatief bij werknemer lag. Hij heeft de opzegging niet bevestigd en werknemer evenmin opgeroepen voor arbeid. Werkgever 1 heeft het standpunt van werknemer dat de arbeidsovereenkomst op initiatief van werkgever 1 is geëindigd onvoldoende gemotiveerd betwist. Nu sprake is van een niet rechtsgeldige opzegging wordt een billijke vergoeding toegewezen. Werknemer heeft aangevoerd dat hij nog in ieder geval twaalf maanden in dienst zou zijn, maar gezien de verstandhouding van partijen vindt de kantonrechter dat niet aannemelijk. Bovendien heeft werknemer per 1 juni 2024 een functie elders gevonden. De billijke vergoeding wordt vastgesteld op een bedrag van ongeveer twee maandsalarissen. Ook de gefixeerde schadevergoeding en transitievergoeding worden toegewezen. Tegen de vordering van werknemer om hem door werkgever 1 te laten aanmelden bij het pensioenfonds Metaal en Techniek is geen verweer gevoerd. De vordering wordt toegewezen. De loonvordering op grond van de cao wordt toegewezen, en de wettelijke verhoging wordt gematigd tot 20%. Verweerder 1 wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:8193

Zaaknummer: 11125840 \ AO VERZ 24-42

Rechters: S.W.S. Kiliç

Advocaten: C. Sesver

Wetsartikelen: 7:673 lid 1 BW en 7:681 lid 1, onderdeel a, BW

RECHTSPRAAK

Indexatievordering gepensioneerde jegens werkgever slaagt niet

Gepensioneerde (ex-)werknemer vordert indexatie door werkgever van zijn bij Zwitserleven opgebouwd pensioen zoals bij Ahold pensioenfonds. De kantonrechter oordeelt dat uit het pensioenreglement niet blijkt dat de werkgever daartoe gehouden is. Voor zover ex-werknemer (subsidiar) vordert een verklaring voor recht te geven op basis van een door de kantonrechter in goede justitie te bepalen maatstaf wordt ook die vordering afgewezen. De maatstaf is gegeven in artikel 10 van het pensioenreglement. Die maatstaf houdt in dat de ambitie is te indexeren, en de beslissing daartoe jaarlijks wordt genomen, aan de hand van het pensioenreglement en de uitvoeringsovereenkomst. Doordat de bestemmingsreserve waaruit de indexering (toeslagen) gefinancierd moest worden, is opgeheven en het resterende budget elders is ondergebracht, heeft werkgever in overleg met Zwitserleven feitelijk besloten niet meer tot indexering over te gaan. Het opheffen van de bestemmingsreserve voor de indexering/toeslagen kan niet leiden tot een rechtens afdwingbare vordering van ex-werknemer jegens Bidfood om tot (financiering van) indexering over te gaan.

Gepensioneerde (ex-)werknemer vordert voor recht te verklaren dat Bidfood B.V. vanaf 1 januari 2016 gehouden is en blijft tot het faciliteren van de indexatie/toeslagverlening van de door werknemer tot 15 juli 2012 opgebouwde pensioenaanspraken bij Zwitserleven conform en gelijk aan de verhogingen van het AHOLD Pensioenfonds, althans een door de kantonrechter in goede justitie te bepalen maatstaf, alsmede Bidfood te veroordelen tot nakoming, facilitering en financiering van voornoemde indexatieafspraken en wel met

terugwerkende kracht tot 1 januari 2016.

Voor de verhouding tussen (ex)-werknemer en Bidfood is bepalend het pensioenreglement van 10 november 2015. Uit het pensioenreglement blijkt niet dat de indexering van het pensioen bij Zwitserleven gelijke tred dient te houden met de jaarlijkse verhogingen bij het AHOLD Pensioenfonds. De enkele omstandigheid dat destijds bij het onderbrengen van de pensioenaanspraken van werknemer bij Zwitserleven een aan het AHOLD Pensioen gelijkwaardige pensioenvoorziening werd nagestreefd, betekent niet dat daarmee ook de uitvoering van de pensioenregeling, althans de (mate van) indexatie gelijk dient te zijn. Dat is toegezegd dat de pensioenregeling bij Zwitserleven gelijk zou zijn aan die van het AHOLD Pensioenfonds, zoals werknemer in de dagvaarding stelt, blijkt niet uit de stukken. Sterker nog, in de presentatie en de brochure wordt gesproken over een gelijkwaardige pensioenvoorziening en worden ook al verschillen benoemd. De pensioenregeling bij Zwitserleven is tot stand gekomen na toestemming van de vakorganisaties en de ondernemingsraad en dat van gelijkwaardigheid sprake was, is destijds niet door werknemer bestreden. Reeds op die grond kan het gevorderde niet worden toegewezen. Voor zover werknemer (subsidiar) vordert een verklaring voor recht te geven op basis van een door de kantonrechter in goede justitie te bepalen maatstaf wordt ook die vordering afgewezen. De maatstaf is gegeven in artikel 10 van het pensioenreglement. Die maatstaf houdt in dat de ambitie is te indexeren, en de beslissing daartoe jaarlijks wordt genomen, aan de hand van het pensioenreglement en de uitvoeringsovereenkomst. Doordat de bestemmingsreserve waaruit de indexering (toeslagen) gefinancierd moest worden, is opgeheven en het resterende budget elders is ondergebracht, heeft Bidfood in overleg met Zwitserleven feitelijk besloten niet meer tot indexering over te gaan. Het opheffen van de bestemmingsreserve voor de indexering/toeslagen kan niet leiden tot een rechtens afdwingbare vordering van werknemer jegens Bidfood om tot (financiering van) indexering over te gaan. Het staat immers onbetwist vast dat uit de actuariële berekeningen van Zwitserleven blijkt dat de bestemmingsreserve, die in of omstreeks 2016 een dekkinggraad van ongeveer 88% had, nimmer meer zodanig zou kunnen groeien dat deze tot indexering zou kunnen leiden.

De enkele omstandigheid dat Bidfood feitelijk heeft besloten om niet meer tot indexering over te gaan omdat de bestemmingsreserve daartoe nimmer meer voldoende middelen beschikbaar zou hebben, kan, gelet op de discretionaire bevoegdheid die Bidfood in artikel 10 van het pensioenreglement is gegeven, en de omstandigheid dat uit de actuariële gegevens van Zwitserleven de bestemmingsreserve nimmer meer voldoende financiële middelen zou genereren ook niet tot een rechtens afdwingbare aanspraak voor werknemer leiden door middel van het beroep op goed werkgeverschap. Hetzelfde geldt voor het beroep op de redelijkheid en billijkheid.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:6165

Zaaknummer: 10989910

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: M.R.V.L. Kicken, Prof. mr. drs. M. Heemskerk en mr. K. van Baarle

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

UWV heeft terecht prepensioen in mindering gebracht op WW

Eiser is tot 1 januari 2024 werkzaam geweest. Op 29 december 2023 is met ingang van 2 januari 2024 aan hem een WW-uitkering toegekend. Eiser heeft doorgegeven dat hij vanaf 1 januari 2024 een prepensioen ontvangt uit een voorgaand dienstverband. Het UWV heeft zijn WW-uitkering verlaagd met het prepensioen. De rechtbank oordeelt dat die inhouding terecht is.

Eiser heeft van 6 maart 2000 tot 1 januari 2024 bij bedrijf A gewerkt. Het UWV heeft met het besluit van 29 december 2023 met ingang van 2 januari 2024 een WW-uitkering aan eiser toegekend. Eiser heeft aan het UWV doorgegeven dat hij vanaf 1 januari 2024 een prepensioen ontvangt uit een voorgaand dienstverband. Met het primaire besluit van 2 februari 2024 heeft het UWV bepaald dat de WW-uitkering van eiser met ingang van 1 januari 2024 wordt verlaagd met het prepensioen.

Met het bestreden besluit handhaaft het UWV zijn standpunt dat het bedrag dat eiser ontvangt aan prepensioen in mindering moet worden gebracht op de WW-uitkering. De hoofdregel is dat prepensioen volledig wordt gekort, omdat dit wordt aangemerkt als inkomen. Er gelden drie uitzonderingen op de hoofdregel. Volgens het UWV is geen van deze uitzonderingen op eiser van toepassing.

Eiser voert in beroep aan dat het prepensioen niet in mindering mag worden gebracht op de WW-uitkering. Het prepensioen zou niet als ingekomen aangemerkt moeten worden, maar als uitkering. Het gaat om een behoorlijke daling van zijn inkomsten en het bedrag wordt bruto in mindering gebracht, waar reeds belasting over is betaald.

In de WW is bepaald op welke wijze de hoogte van de WW-uitkering wordt berekend en dat inkomen in verband met arbeid in mindering wordt gebracht op de

WW-uitkering. In het Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) is bepaald

wat onder inkomen voor de WW wordt verstaan. Voor de WW wordt als inkomen in verband met arbeid onder andere beschouwd: een periodieke uitkering vanuit een dienstbetrekking die wordt uitgekeerd bij wijze van een oudedagsvoorziening, dan wel een uitkering die daaraan of aan het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd voorafgaat.

De hoofdregel is dus, eenvoudig gezegd, dat inkomen uit pensioen wordt gekort op de WW-uitkering. Het pensioen dat eiser ontvangt, valt daar ook onder.

In het AIB zijn drie uitzonderingen op deze hoofdregel gemaakt. Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) moeten de uitzonderingen op de hoofdregel beperkt worden uitgelegd.

In de eerste uitzondering is bepaald dat een deeltijdpensioen niet in mindering wordt gebracht in het geval een werknemer tijdens de dienstbetrekking, dus nog voordat hij werkloos wordt, besluit een gedeelte van zijn werktijd in te ruilen voor een prepensioen. Eiser heeft geen uren ingeleverd voor zijn pensioen en is hiervoor niet minder gaan werken. Hij valt dus niet onder deze uitzondering.

In de tweede uitzondering is bepaald dat een pensioenuitkering niet in mindering wordt gebracht op de WW-uitkering, indien het pensioen wordt ontvangen voorafgaand aan het ontstaan van de dienstbetrekking waaruit het recht op de WW-uitkering is ontstaan. Eiser valt niet onder deze uitzondering. Eiser heeft immers het prepensioen vanaf 1 januari 2024 ontvangen, en dat is niet vóór aanvang van zijn laatste dienstbetrekking.

In de laatste uitzondering is bepaald dat een prepensioen dat al eerder in aanmerking is genomen voor een WW-uitkering niet nogmaals wordt verrekend met een

WW-uitkering. Ook deze uitzondering is niet van toepassing. Eiser heeft immers niet eerder een WW-uitkering ontvangen waarbij het prepensioen al in aanmerking is genomen voor de WW-uitkering.

Uit de tekst van artikel 47, eerste lid, van de WW blijkt dat inkomsten volledig in mindering moeten worden gebracht ongeacht of sprake is van een gemaximeerd dagloon. Voor de situatie van eiser is geen uitzondering gemaakt in de wet- en regelgeving. Zoals overwogen, valt eiser niet onder één van de uitzonderingen op de hoofdregel vanuit het AIB. Gelet hierop, is de rechtbank van oordeel dat het UWV het prepensioen van eiser terecht als inkomen in verband met arbeid in het kader van de WW heeft aangemerkt.

Partijen zijn het erover eens dat de korting van het prepensioen op de WW-uitkering een negatief financieel gevolg heeft voor eiser. Eiser heeft tijdens de zitting benadrukt de uitkomst

onredelijk te vinden, omdat hij voor zowel de WW-uitkering als het pensioen altijd premies afgedragen heeft.

De rechtbank overweegt dat artikel 3:5 van het AIB, anders dan andere artikelen uit het AIB (zoals bijvoorbeeld artikel 4:1, elfde lid), geen mogelijkheid geeft om, ingeval van een kennelijke onredelijke uitkomst, anders te beslissen. Ook ongunstige financiële gevolgen bieden geen mogelijkheid om de wet- en/of regelgeving buiten toepassing te laten en/of andere uitzonderingen aan te nemen. Dat is naar het oordeel van de rechtbank een bewuste keuze van de besluitgever geweest. De rechtbank overweegt dat het aan de wet- en/of besluitgever is om eventuele negatieve uitwerkingen teniet te doen. De rechtbank is het dus met het UWV eens dat de wet- en regelgeving op dit punt doorslaggevend is. De beroepsgrond slaagt niet.

Daarnaast wijst de rechtbank er nog op dat een WW-uitkering in de basis een loondervingsuitkering is. De WW heeft als doel een verlies aan inkomen van mensen die werkloos worden zo veel mogelijk te beperken. Een prepensioen (vervroegd ouderdomspensioen) is 'inkomen in verband met arbeid' en moet daarom op grond van de wet- en regelgeving in mindering worden gebracht op de WW-uitkering. De rechtbank kan – hoewel zij inziet dat eiser er door de korting financieel op achteruit gaat en begrijpt dat dit een vervelende situatie is voor eiser – niet anders dan zich aansluiten bij rechtspraak van de hoogste bestuursrechter in dit soort zaken. De rechtbank ziet dan ook geen mogelijkheid de wet- en regelgeving in de situatie van eiser anders – dan wel in zijn voordeel – uit te leggen of te interpreteren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:7428

Zaaknummer: ROT 24/2545

Rechters: M.G.L. de Vette

Wetsartikelen: 47 lid 1 WW

RECHTSPRAAK

Verevening na scheiding van tijdens huwelijk opgebouwd ouderdomspensioen

Geschil tussen partijen over de vraag of er nog ouderdomspensioen verevend moet worden en zo ja, wat de hoogte daarvan is. De echtscheiding vond plaats in 2002. De kantonrechter oordeelt dat er verevend moet worden. Aan de hand van overgelegde stukken van onder meer PFZW stelt hij de hoogte vast en beslist hij over verschuldigde rente. De kantonrechter ziet geen grond voor verrekening.

Partijen zijn van 9 juni 1977 tot 30 september 2002 met elkaar gehuwd geweest in gemeenschap van goederen. Zij hebben bij de echtscheiding geen afspraken gemaakt over de verdeling van het tijdens het huwelijk door partijen opgebouwde ouderdomspensioen. Gedaagde is op 4 december 2021 met pensioen gegaan.

Eiser stelt dat hij recht heeft op verevening van het tijdens het huwelijk door gedaagde opgebouwde ouderdomspensioen. Eiser eist daarom dat gedaagde veroordeeld wordt om aan hem te betalen de helft van het pensioen dat zij tijdens hun huwelijk heeft opgebouwd. Eiser heeft het bedrag waar hij recht op heeft in de dagvaarding geschat op € 450 per maand. Vervolgens heeft eiser bij repliek zijn eis gewijzigd in € 203,92 per maand naar aanleiding van een door gedaagde overgelegde brief van het Pensioenfonds Zorg en Welzijn (hierna: PFZW) van 3 mei 2023. Eiser heeft daarna bij akte zijn eis nog een keer gewijzigd en heeft ter onderbouwing een brief van PFZW van 27 maart 2024 overgelegd, waarin is uitgerekend op welk bedrag hij na diverse indexatiemomenten recht heeft. Hij stelt daarom dat hij van tot 1 april 2024 recht heeft op een bedrag van in totaal € 5.849,48 bruto en vanaf 1 april 2024 op een maandelijks bedrag van € 213,83 bruto.

De kantonrechter staat de laatste eiswijziging van eiser in zijn akte van 16 april 2024 toe. Er was op het moment dat eiser zijn eis wijzigde nog geen vonnis geweest, zodat eiser bevoegd was om zijn eis te wijzigen (artikel 130 Rv). Gedaagde mag daartegen wel bezwaar maken op

grond dat de verandering of vermeerdering in strijd is met de eisen van goede procesorde. Van belang is in dit verband of door de verandering van eis sprake is van onredelijke bemoeilijking van de verdediging dan wel onredelijke vertraging van het geding.

Gedaagde heeft aan haar bezwaar ten grondslag gelegd dat zij niet gelooft dat eiser de brief van PFZW van 27 maart 2024 pas eind april heeft ontvangen, omdat zij dezelfde brief, gedateerd op 29 maart 2024, al op 2 april 2024 heeft ontvangen. De kantonrechter is van oordeel dat ook als eiser de brief kort na 27 maart 2024 heeft ontvangen en niet vlak voor de akte met de eiswijziging (wat hij zelf stelt in de akte), dat de eiswijziging niet onredelijk laat is. De eiswijziging is immers in een brief van 16 april 2024 gedaan, ruim twee weken voordat het vonnis zou worden gewezen op 3 mei 2024. Gedaagde is voorts in de gelegenheid gesteld om hierop inhoudelijk te reageren, wat zij ook heeft gedaan in haar brief van 15 mei 2024, zodat niet gebleken is dat zij onredelijk is bemoeilijkt in haar verdediging. De kantonrechter is daarom van oordeel dat er geen strijd is met de goede procesorde. Hierbij weegt ook mee dat het in het belang van beide partijen is dat de aanspraken die eiser heeft zo nauwkeurig mogelijk worden vastgesteld, zodat eventuele vervolggrocedures voorkomen kunnen worden.

Gedaagde erkent dat eiser recht heeft op pensioenverevening, dus op de helft van het pensioen dat gedaagde tijdens hun huwelijk heeft opgebouwd. De omstandigheden die gedaagde aanvoert over hun huwelijk en wat er daarna tussen partijen is voorgevallen, zijn geen reden om de eis van eiser af te wijzen.

Partijen zijn wel verdeeld over op welk bedrag eiser recht heeft. Gedaagde stelt dat hij recht heeft op een bedrag van € 203,92 bruto per maand conform de brief van PFZW van 3 mei 2023. Eiser beroept zich echter op de brief van PFZW van 27 maart 2024, waarin volgens hem het pensioenfonds precies heeft uitgerekend op welk bedrag hij recht heeft. Beoordeeld moet daarom worden of voor de berekening van het bedrag waar eiser recht op heeft van de brief van PFZW van 27 maart 2024 uitgegaan moet worden.

Volgens eiser volgt uit de brief van PFZW dat hij per 4 december 2021 recht heeft op een maandelijks bedrag van € 205,67 en dat hij door indexatie vanaf 1 oktober 2022 recht heeft op een maandelijks bedrag van € 207,23, vanaf 1 januari 2023 op € 210,80 per maand en vanaf 1 januari 2024 € 213,83 per maand. Dit leidt er volgens eiser toe dat hij tot 1 april 2024 een vordering heeft op gedaagde van € 5.849,48 (zijnde $(10 \times € 205,67) + (3 \times € 207,23) + (12 \times € 210,80) + (3 \times € 213,83)$) en dat gedaagde vanaf 1 april 2024 een bedrag van € 213,83 per maand moet voldoen.

Gedaagde voert ten eerste aan dat de door eiser overgelegde brief van 27 maart 2024 incompleet is. De kantonrechter heeft echter wel een complete versie van deze brief

ontvangen. De brief van 27 maart 2024 is bovendien inhoudelijk hetzelfde als de door gedaagde overgelegde en aan haar gerichte brief van 29 maart 2024. Er is daarom geen reden om niet van de brief van 27 maart 2024 uit te gaan.

Gedaagde voert ten tweede aan dat de bedragen waar eiser zijn eis op baseert niet staan in de brief van 27 maart 2024. Dat is juist, want de exacte bedragen waar eiser aanspraak op maakt komen niet voor in de brief. De bedragen zijn echter wel uit de brief af te leiden. Dit wordt als volgt toegelicht.

Onbetwist is dat het recht op pensioen van gedaagde bestaat uit twee delen: het deel dat gedaagde bij ABP heeft opgebouwd en is overgedragen aan PFZW en het deel dat zij bij PFZW heeft opgebouwd. Uit de brief van 27 maart 2024 volgt dat PFZW heeft berekend dat eiser wat het ABP-deel betreft recht heeft op een jaarlijks bedrag van € 1.773,91 bruto en dat eiser wat betreft het PFZW-deel per 4 december 2021 recht heeft op een jaarlijks bedrag van € 694,16 bruto. Bij elkaar opgeteld is dit € 2.468,07 bruto per jaar, oftewel € 205,67 per maand. Met dit maandelijks bedrag heeft eiser ook gerekend in de hiervoor vermelde berekening voor de periode vanaf 4 december 2021 tot oktober 2022.

Dit voorgaande geldt ook voor de door eiser per 1 oktober 2022 en 1 januari 2023 gevorderde bedragen. Als het ABP-deel wordt opgeteld bij het door indexatie gewijzigde PFZW-deel, dan kom je uit op een bedrag vanaf 1 oktober 2022 van € 2.486,81 bruto per jaar (= € 1.773,91 + € 712,90), oftewel € 207,23 per maand. Voor het bedrag vanaf 1 januari 2023 kom je dan uit op een bedrag van € 2.529,58 bruto per jaar (= € 1.773,91 + € 755,67), oftewel € 210,80 per maand. De maandelijks bedragen per 1 oktober 2022 en 1 januari 2023 komen dus overeen met de hiervoor vermelde berekening van eiser.

Dit geldt echter niet helemaal voor het bedrag waar eiser vanaf 1 januari 2024 mee rekent, want eiser rekent met een bedrag van € 213,83, terwijl de optelling uit komt op € 213,82 per maand $((€ 1.773,91 + € 791,94)/12) = € 2.565,85$ bruto. Er is dus sprake van een verschil van € 0,01 per maand.

Gedaagde heeft verder de hoogte van de door PFZW in haar brief van 27 maart 2024 berekende bedragen niet betwist. De kantonrechter ziet daarom geen reden om gedaagde te volgen in haar stelling dat niet van de in deze brief opgenomen bedragen uitgegaan kan worden. In de brief heeft PFZW immers gespecificeerd op welke bedrag eiser recht heeft en hierin zijn ook de indexeringen meegenomen waar eiser recht op heeft. Gedaagde wordt daarom veroordeeld om voor de periode tot 1 april 2024 een bedrag van € 5.849,45 aan eiser te betalen. Dit is € 0,03 minder dan het geëiste bedrag, omdat eiser gelet op het voorgaande vanaf 1 januari 2024 ten onrechte rekent met € 213,83 in plaats van € 213,82. Gedaagde wordt

ook veroordeeld om voor de periode vanaf 1 april 2024 maandelijks een bedrag van € 213,82 te betalen aan eiser. De kantonrechter wijst de geëiste bedragen als brutobedragen toe, omdat eiser niet heeft onderbouwd dat hij recht heeft op een nettobedrag.

Eiser stelt voldoende waaruit volgt dat gedaagde rente moet betalen, want zij is te laat met de betaling van het deel van het pensioen dat eiser toekomt. Eiser kan echter niet gevolgd worden in zijn stelling dat gedaagde over het gehele bedrag van € 5.849,48 vanaf december 2021 rente verschuldigd is, omdat gedaagde in december 2021 nog niet dit gehele bedrag aan eiser verschuldigd was. Gedaagde wordt daarom veroordeeld om de rente te betalen vanaf de dag van opeisbaarheid van de maandelijksse betalingen tot aan de dag van volledige betaling. De kantonrechter kan gedaagde niet volgen in haar stelling dat het als brutaal is te bestempelen dat zij rente moet betalen, terwijl eiser nooit de betalingen heeft voldaan van de echtscheidingsuitspraak van 13 mei 2002. Het staat/stond gedaagde immers vrij om ook over de vordering die zij stelt te hebben op eiser rente te vorderen.

Gedaagde komt geen beroep toe op verrekening met het deel van het pensioen dat eiser ontvangt, want gedaagde onderbouwt onvoldoende dat eiser pensioen heeft opgebouwd tijdens hun huwelijk. Eiser betwist dat hij pensioen heeft opgebouwd tijdens hun huwelijk. Volgens eiser is hij pas vanaf 2003 pensioen gaan opbouwen en hij heeft ter onderbouwing hiervan een brief van SFB Pensioenen B.V. overgelegd. Gelet op deze gemotiveerde betwisting ligt het op de weg van gedaagde om haar stelling nader te onderbouwen dat eiser tijdens hun huwelijk pensioen heeft opgebouwd. Dat heeft ze echter niet gedaan. Gedaagde stelt dat de advocaat van eiser in haar brief van 2 maart 2023 wel schrijft dat gedaagde een deel van het pensioen van eiser ontvangt. Dit moet echter als een fout worden aangemerkt, omdat in het latere emailbericht van 16 mei 2023 en in de dagvaarding op dit standpunt niet meer wordt teruggekomen. Uit de e-mailberichten die gedaagde heeft overgelegd van 26 en 27 oktober 2023 tussen haarzelf en het pensioenfonds Bpf Bouw volgt evenmin dat eiser daar (ouderdoms)pensioen heeft opgebouwd. Deze e-mailberichten gaan namelijk over (bijzonder) partnerpensioen, wat iets anders is dan ouderdomspensioen. Partnerpensioen is een vorm van pensioen wat pas ingaat op het moment dat eiser komt te overlijden. Uit de overgelegde e-mailberichten volgt niet dat eiser naast het partnerpensioen ook nog ouderdomspensioen heeft opgebouwd bij dat pensioenfonds. Gedaagde heeft gelet hierop onvoldoende haar stelling onderbouwd, zodat niet is komen vast te staan dat eiser pensioen heeft opgebouwd waar gedaagde recht op heeft. Het beroep op verrekening gaat daarom niet op.

Gedaagde stelt daarnaast dat zij nog recht heeft op een bedrag dat in de echtscheidingsbeschikking van 13 maart 2002 is opgenomen. Eiser stelt echter dat deze vordering losstaat van zijn vordering en hij beroept zich op verjaring, omdat de vordering

meer dan twintig jaar oud is en nimmer is gestuit. De kantonrechter is van oordeel dat de vordering van gedaagde, gelet op dit verjaringsverweer en omdat gedaagde het bedrag waarop zij stelt recht te hebben niet, althans onvoldoende, heeft onderbouwd met stukken, niet eenvoudig is vast te stellen. De kantonrechter maakt daarom gebruik van de bevoegdheid om aan het beroep op verrekening voorbij te gaan (artikel 6:136 BW). Dit betekent dat gedaagde ook op dit punt geen beroep op verrekening toekomt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8766

Zaaknummer: 10745365 CV EXPL 23-27797

Rechters: S.H. Poiesz

Advocaten: J.B. de Bree

Wetsartikelen: 6:136 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek werknemer tot betaling transitievergoeding, loonvorderingen en aanmelding bij een pensioenaanvoerder bij verstek toegewezen

De arbeidsovereenkomst is op verzoek van werkgever niet verlengd. Werknemer verzoekt tot betaling transitievergoeding, onterechte inhoudingen op het loon, achterstallig loon en aanmelding bij een pensioenuitvoerder met afdracht van de pensioenpremie over de duur van het dienstverband. Werkgever heeft geen verweer gevoerd en is niet verschenen, zodat de verzoeken van werknemer als niet weersproken worden toegewezen.

Werknemer is op 1 oktober 2022 in dienst getreden bij DOT Personeel B.V. (hierna: DOT) als accountmanager. Het dienstverband is per 1 mei 2024 van rechtswege geëindigd omdat de arbeidsovereenkomst door DOT niet verlengd is. Werknemer voert aan dat er op zijn salarisstroken inhoudingen staan waarvan niet duidelijk is waar ze op zien. Daarnaast heeft werknemer per bank lagere bedragen ontvangen dan op de loonstroken vermeld is.

Werknemer verzoekt een veroordeling van DOT tot betaling van een transitievergoeding en achterstallig loon, dat laatste te vermeerderen met de wettelijke verhoging en de wettelijke rente. Ook verzoekt werknemer een verklaring voor recht dat DOT in gebreke is gebleven in de nakoming van de pensioenovereenkomst, nu DOT daar op basis van de tussen partijen overeengekomen arbeidsovereenkomst toe verplicht is. DOT heeft geen verweer gevoerd.

De kantonrechter oordeelt als volgt. DOT is niet verschenen. De kantonrechter stelt vast dat DOT deugdelijk is opgeroepen. DOT heeft enkel om uitstel verzocht, waar werknemer het niet mee eens is. Omdat uitstel op verzoek van één partij alleen kan op grond van klemmende redenen en van zulke redenen niet is gebleken, gaat de kantonrechter voorbij aan het uitstelverzoek. De verzoeken van werknemer worden, als niet weersproken, toegewezen. DOT wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:5996

Zaaknummer: 11183347 AZ VERZ 24-50

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: R.A. van de Voorde

Wetsartikelen: 7:673 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Geen premievrije voortzetting voor werknemers die ziek zijn voor, maar WIA-gerechtigd raken na datum opzegging uitvoeringsovereenkomst

Deze zaak gaat over de vraag of werknemers die ziek waren maar nog niet WIA-gerechtigd waren in aanmerking kwamen voor premievrije voortzetting. De werkgever had zijn pensioenovereenkomst vrijwillig ondergebracht bij pensioenfonds SPNG. Het pensioenreglement van SPNG bevatte een arbeidsongeschiktheidsvoorziening voor deelnemers die arbeidsongeschikt raakten en een WIA-uitkering ontvingen. Werkgever Itsme heeft met ingang van 1 januari 2021 de uitvoeringsovereenkomst met SPNG beëindigd. Nadien is tussen partijen een geschil ontstaan over de vraag of werknemers van Itsme die ten tijde van die beëindiging ziek waren, maar nog niet in aanmerking kwamen voor een WIA-uitkering vanwege de wachttijd ter zake, onder die voorziening vielen. Het hof heeft het pensioenreglement uitgelegd en deze vraag ontkennend beantwoord. Hiertegen komt Itsme vergeefs op in cassatie.

SPNG is een niet verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfonds voor de bedrijfstak groothandel. Itsme heeft de uitvoering van de met haar werknemers gesloten pensioenovereenkomsten ondergebracht bij SPNG. Hiertoe is telkens een uitvoeringsovereenkomst tussen partijen gesloten. In het Convenant is onder andere vastgelegd: 'De deelnemer die vanaf 1 januari 2015 tenminste 35% arbeidsongeschikt is en een WIA-uitkering ontvangt, heeft recht op (gedeeltelijke) voortzetting van het deelnemerschap aan deze pensioenregeling zonder dat daarvoor premie verschuldigd is mits en in zoverre de arbeidsongeschiktheid is ontstaan tijdens het deelnemerschap aan deze pensioenregeling en is voldaan aan alle overige voorwaarden die hieraan in dit reglement zijn gesteld. Deze wijze van voortzetting wordt verder 'premiervrije deelneming' genoemd.' Itsme heeft de met SPNG gesloten

uitvoeringsovereenkomst bij brief van 9 oktober 2020 met ingang van 1 januari 2021 opgezegd. SPNG heeft deze opzegging bij brief van 16 februari 2021 bevestigd. Itsme heeft in eerste aanleg o.a. gevorderd dat in rechte zou worden vastgesteld dat SPNG dient te voorzien in premievrije opbouw bij arbeidsongeschiktheid indien de voor 2021 ziek geworden werknemers van Itsme na afloop van de wachttijd van twee jaar overeenkomstig de WIA of IVA of opeenvolgende socialeverzekeringsrechten, arbeidsongeschikt zijn en recht verkrijgen op een WIA- of IVA-uitkering. De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen. Itsme komt tegen de beslissing in hoger beroep. De achtergrond van de vorderingen van Itsme is dat Itsme drie werknemers heeft die vóór 1 januari 2021 – de datum waarop de uitvoeringsovereenkomst tussen partijen eindigde – ziek zijn geworden en waarvoor Itsme wel premies heeft afgedragen, maar de werknemers nog geen aanspraak hadden op een WIA-uitkering omdat de wachttijd van twee jaar op die datum nog niet was verstreken. In geschil is of deze werknemers recht hebben op premievrije pensioenopbouw bij SPNG vanaf het moment dat zij, na het verstrijken van de wachttijd, wel aanspraak hebben op een WIA-uitkering. Het hof oordeelde dat naar de kern teruggebracht, het recht op premievrije deelneming is toegekend aan de deelnemer die ten minste 35% arbeidsongeschikt is en een WIA-uitkering ontvangt. Het is niet in geschil dat de betrokken werknemers geen deelnemer meer waren op het moment dat zij aanspraak kregen op een WIA-uitkering. Het hof bekrachtigde het vonnis van de rechtbank.

De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1331

Zaaknummer: 23/02651

Rechters: C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide en S.J. Schaafsma

Advocaten: M.W. Scheltema en M.S. van der Keur

Wetsartikelen: Pensioenfonds voor de Nederlandse Groothandel

RECHTSPRAAK

Aanpassing ouderdomspensioen Italiaanse leden Europees parlement niet in strijd met eigendomsrecht

Deze zaak gaat over de verlaging/aanpassing van het ouderdomspensioen van voormalige Italiaanse leden van het Europees parlement. Volgens de toenmalige regels van het parlement zijn de hoogte en de berekeningswijze van het voorlopige pensioen gelijk aan die van het pensioen van de leden van de tweede kamer van het parlement van de lidstaat waarvoor het betrokken lid van het Europees Parlement is verkozen. Een voormalig lid van het parlement protesteert tegen de toepassing van deze dynamische regeling, die voor hem leidt tot een lagere uitkering. Het hof oordeelt dat er geen sprake is van een ontoelaatbare schending van eigendomsrecht of gewettigd vertrouwen.

Deze zaak gaat over de verlaging/aanpassing van het ouderdomspensioen van voormalige Italiaanse leden van het Europees parlement. Zij hadden recht op een ouderdomspensioen. Indien de nationale pensioenregeling niet voorzag in een ouderdomspensioen of indien de hoogte en berekeningswijze voor nationale parlementsleden niet hetzelfde was, werd een voorlopig ouderdomspensioen betaald uit de begroting van de Europese Unie. Door middel van een toelichting die als bijlage bij zijn pensioenafrekening van de maand januari 2019 was gevoegd, heeft het Parlement rekwirant ervan in kennis gesteld dat het bedrag van zijn ouderdomspensioen overeenkomstig besluit nr. 14/2018 zou kunnen worden herzien en dat deze herberekening eventueel zou kunnen leiden tot terugvordering van de ten onrechte uitgekeerde bedragen. Het Parlement heeft het bedrag van het ouderdomspensioen van rekwirant vanaf 1 januari 2019 verlaagd. Hij protesteert tegen die verlaging van zijn ouderdomspensioen.

Volgens de regeling zijn de hoogte en de berekeningswijze van het voorlopige pensioen gelijk aan die van het pensioen van de leden van de tweede kamer van het parlement van de lidstaat

waarvoor het betrokken lid van het Europees Parlement is verkozen. Uit de uitdrukking '[d]e hoogte en de berekeningswijze van het voorlopige pensioen zijn gelijk' blijkt dat het Parlement op de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement de regels voor de berekening van de pensioenen moet toepassen zoals deze worden toegepast op de leden van het parlement van de lidstaat waarin die voormalige leden van het Europees Parlement zijn verkozen. Met andere woorden, deze instelling is verplicht de dynamische regeling toe te passen op de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement. De uitlegging van deze bepaling in die zin dat zij het Parlement verplicht de dynamische regeling toe te passen op de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement, heeft dus tot gevolg dat op hen, net als op die andere voormalige leden van het Europees Parlement, de wijzigingen in de regels voor de berekening van het pensioenbedrag van de leden van hun nationaal parlement van toepassing zijn.

Bij het Statuut van de leden en de uitvoeringsbepalingen zijn twee opeenvolgende pensioenregelingen ingevoerd die twee soorten pensioenrechten inhouden, te weten, enerzijds, de ouderdomspensioenrechten die vóór 14 juli 2009, de datum van inwerkingtreding van dat Statuut, waren opgebouwd op basis van de interne regels van het Parlement, en anderzijds, de ouderdomspensioenrechten die sinds die datum zijn opgebouwd op basis van artikel 49 van de uitvoeringsbepalingen.

Het begrip 'opgebouwde pensioenrechten' in de zin van dat artikel 75 lid 2 van de uitvoeringsbepalingen dient te worden opgevat dat het ziet op de pensioenrechten die voortvloeien uit de bijdragen die elk van de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement heeft betaald en die de berekeningsgrondslag vormen voor het ouderdomspensioen dat op grond van artikel 2 lid 1 van bijlage III bij de regeling KVL aan hem wordt uitgekeerd. Dit begrip kan derhalve niet aldus worden opgevat dat het verwijst naar een vermeend recht op een vast en onveranderlijk bedrag aan ouderdomspensioen, dat wordt berekend op basis van de nationale regels die van kracht waren op het tijdstip van inwerkingtreding van het Statuut van de leden of bij de toetreding tot de bij die bepaling ingevoerde pensioenregeling. Het Parlement kon zich op goede gronden op zijn interne regels kon baseren om de dynamische regeling toe te passen op de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement.

De interne regels van het Parlement waarborgen de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement enkel het recht op een pensioen waarvan de hoogte en de berekeningswijze identiek zijn aan die van het pensioen dat wordt ontvangen door de leden van het parlement van de lidstaat waarin zij zijn verkozen. De uitlegging van de interne regels van het Parlement volgens welke het de dynamische regeling moet toepassen op de betrokken

voormalige leden van het Europees Parlement is in overeenstemming is met het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen.

Voor zover de uitlegging van de interne regels van het Parlement volgens welke het de dynamische regeling moet toepassen op de betrokken voormalige leden van het Europees Parlement, kan leiden tot een verlaging van het bedrag van een pensioen die invloed heeft op de levenskwaliteit van de betrokkene, kan deze uitlegging leiden tot een beperking van het in artikel 17 van het Handvest verankerde recht op eigendom. Het recht op eigendom is echter niet absoluut en de uitoefening ervan kan dus aan beperkingen worden onderworpen, op voorwaarde, met name, dat deze hun rechtvaardiging vinden in door de Unie nagestreefde doelstellingen van algemeen belang.

Opgemerkt zij dat met de toepassing van de dynamische regeling op voormalige leden van het Europees Parlement die zich in de in artikel 1 lid 2 van bijlage III bij de regeling KVL bedoelde situatie bevinden, een door de Unie erkende doelstelling van algemeen belang wordt nagestreefd, aangezien, zoals blijkt uit punt 53 van het onderhavige arrest, daarmee wordt beoogd enerzijds de leden van het Europees Parlement die ofwel in de lidstaat waar zij waren verkozen niet in aanmerking kwamen voor een pensioen, ofwel in aanmerking kwamen voor een pensioen waarvan de hoogte en/of de wijze van berekening ervan niet gelijk waren aan die welke voor de leden van het nationale parlement gelden, en anderzijds de leden van het Europees Parlement wier nationale pensioenregeling wel voorzag in een dergelijke hoogte en/of in dezelfde berekeningswijze als die welke golden voor de leden van het nationale parlement, gelijk te behandelen. De afwijzing van de grief inzake schending van het in artikel 17 van het Handvest verankerde recht op eigendom is gegrond, aangezien de betrokken beperking van het recht op eigendom voldoet aan alle voorwaarden van artikel 52 lid 1 van het Handvest.

Het Gerecht heeft terecht vastgesteld dat de toetsing van de rechtmatigheid van het besluit van Italiaans recht is voorbehouden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. De verplichting van het Parlement bestaat er niet in dat wordt ingegaan op de rechtmatigheid van de nationale pensioenregelingen, maar dat wordt gewaarborgd dat de toepassing van zijn eigen interne regels, waardoor de pensioenen van voormalige leden van het Europees Parlement worden aangepast op basis van een dergelijke nationale regeling, verenigbaar is met het Unierecht.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 19-09-2024

ECLI: ECLI:EU:C:2024:769

Zaaknummer: C-391/21 P

Rechters: C. Lycourgos, O. Spineanu-Matei, J.C. Bonichot, S. Rodin en L.S. Rossi

Wetsartikelen: